

Szent Josemaría és az '56-os forradalom: egy eddig ismeretlen történet részletei

Természetesnek tűnik, hogy az Opus Dei kezdeteit Magyarországon a '90-es évektől datáljuk. Kevesen tudják viszont, hogy a magyarok és Szent Josemaría története már több mint 40 évvel a vasfüggöny leomlása előtt elkezdődött. Mégpedig az 1956-os forradalom napjaiban. Ebben az írásban egy akkor Rómában élő szemtanú, Pedro Rodriguez atya visszaemlékezései alapján

mutatjuk be ezt az eddig ismeretlen, megható történetet.

2025.10.23.

Az '56-os magyar forradalom és szabadságharc máig, idősök és fiatalabbak számára egyaránt, egy kis nemzet szabadságszeretetének szimbóluma. Egy látszólag reménytelennek tűnő harc a kommunizmus ellen, amelyet bár akkor néhány héten belül vérbe fojtott a diktatúra és a katonai túlerő, mind a mai napig sokaknak erőt és reményt ad, ha a szabadságról és a szabad élet szeretetéről van szó.

A világon milliókat érintettek meg az októberi események és kezdtek el imádkozni a magyarok és rajtuk keresztül a kommunista diktatúrákban szenvedő országok szabadságáért. Így volt ez Rómában

is, Villa Teverében, ahol már akkor működött az Opus Dei római központja. Az alábbi idézetek Pedro Rodriguez atya (eredetileg spanyolul) írott leveléből származnak, amelyet 2001-ben a budapesti Orbánhegy Kollégium igazgatójának küldött. A 92 éves Rodriguez atya jelenleg Pamplonában él, ahol korábban évtizedeken át volt a Navarrai Egyetem teológia professzora. 1958-ban szentelték pappá Rómában, ahova 1956-ban érkezett teológiát tanulni, nem sokkal a forradalom kitörése előtt.

Rodriguez atya pont 1956 október közepén érkezett Rómába. Ahogy írja, izgatott volt, hiszen számára Szent Josemariához közel élni annyit jelentett, mint magától a "Forrástól" hallani az Opus Dei lelkiségét és történetét, valamint tanulni tőle, és példáján keresztül jobban követni Krisztust. A forradalom kitörése körüli napokról így írt:

"Nyolc-tíz nappal érkezésem után kezdődtek az események. Mindössze tíz nap: az október 23-i hatalmas örömtől a november 4-i szörnyű napig.

Az Atya szinte minden ebéd után lejött az összejövetelre. Akkoriban Lengyelországban nagy volt a politikai feszültség, ami Magyarországon is éreztette hatását.

1956. október 23-án Budapesten kitört a forradalom: diákok és munkások hatalmas tömege kelt fel a szovjet elnyomás ellen. Az esti híradóban láttuk, hogyan veszi át a tömeg az uralmat a város fölött, minden ellenállási kísérlet ellenére. Egy kép különösen belém égett: fiatal egyetemisták másznak fel a hatalmas Sztálin-szoborra, amelyet végül le is döntöttek. Ez volt az első élményem. Nem tudtuk, mivé fajul mindez. A világ lélegzetvisszafojtva figyelte a történéseket, és minket is magával

*ragadott egy nép bátor
szabadságvágya.*

*Másnap az Atya arra kért minket az
ebéd utáni összejöveten, hogy
imádkozzunk Magyarországért.
Látszott rajta a mély megindultság:
nagyon vágyott arra, hogy ezek az
országok felszabaduljanak. Ő már
hosszú évek óta imádkozott ezért.
Mindannyiunkban visszhangzott,
ahogyan évek óta kérte, hogy
imádkozzunk a „vasfüggöny” mögött
lévő országokért, hogy ott is
elkezdődhessen az Opus Dei munkája.
El tudjátok képzelni, milyen légkör
uralkodott azokban a napokban, az én
első római napjaimban, amikor
hirtelen megláthattuk milyen
horizontjai is vannak az Opus Deinek.*

*Nem emlékszem pontosan, melyik nap
volt – talán október 24., 25. vagy 26.
Az Atya így szólt az összejövetel
elején:*

– Gyermekeim, úgy tűnik, az Úr most azt akarja, hogy ezek a népek szabadok lehessenek, és nekünk készen kell állnunk arra, amit oly sok éven át kértünk: hogy megkezdjük a munkát ezekben az országokban."

Október utolsó napjaiban Villa Teverében is minden nap hallgatták a rádiót és hol reménykedve, hol aggódva várták, mikor lehet megtenni az első lépéseket az apostoli munka elindítására Magyarországon. Ha leverik a forradalmat, minden bizonnyal ez így is történt volna, többek között Mindszenty bíborosnak hála, akit szintén megemlíti Rodriguez atya:

"Október 30-án szabadult ki Mindszenty bíboros. A televízióban láttuk, amint a milicisták kinyitják a börtön kapuját, és a bíboros kijön, méltósággal, nyugodtan, reverenciában. Az egyik

legmegrendítőbb jelenet volt, amit valaha láttam.

Másnap rendkívüli találkozonk volt az Atyával. Két dolgot mondott, amelyek mélyen bevésődtek az emlékezetembe– bár lehet, hogy nem pontosan idézem. Az egyik: az utolsó hír, amely Rómába eljutott a bíboros letartóztatása előtt, az volt, hogy Mindszenty azt írta: szeretné, ha az Opus Dei Magyarországra jönne. A másik: az Atya mintha magának mondta volna, mérlegelve a történéseket: „Lehet, hogy a karácsonyt Budapesten töltöm.” Úgy értettük: ha minden jól megy... De Isten terve más volt.

Néhány nappal később az Atya egy gyakorlatias javaslattal állt elő, amely mindannyiunkat lázba hozott:

– Fel kell készülnünk - mondta -, hogy ezekbe az országokba menjünk. Úgy tűnik, az Úr most akarja ezt. Ezért a Kollégiumban csoportokat kell

alakítani, akik elkezdének tanulni különböző nyelveket, hogy készen álljunk, amikor eljön az idő."

Ezt követően néhány napon belül, egy Wladimir Vince nevű horvát numerárius segítségével, aki több közép-európai nyelven (köztük oroszul is) beszélt, egy belső nyelviskolát szerveztek, valamint kérték, hogy akik szívesen mennének ezekbe az országokba elkezdni az apostoli munkát, jelentkezzenek minél hamarabb a rektornál.

Ahogy azt az Olvasó is jól tudhatja, a történelem máshogy alakult.

November 4-én bevonultak a szovjet tankok Magyarországra és eltiporták a szabadságharcot, amelyet véres megtorlás követett. Sokat elárul Szent Josemaría természetfölötti látásmódjáról, ahogy erre a szomorú hírre reagált és igyekezett lelket önteni Villa Tevere, "keletre" készülő lakóiba:

"Aztán jött november 4-e. A rádióban bemondták, hogy a szovjet tankok ismét bevonultak Budapestre. Az Atya lehajtotta a fejét, látszott, hogy mély fájdalmat érez. Aztán néhány másodperc múlva felemelte tekintetét, és szelíden, de határozottan csak ennyit mondott:

– Kapcsold ki, fiam. Úgy látszik, az Úrnak más tervei vannak. Tovább fogunk imádkozni, anélkül, hogy elveszítenénk az örömünket.

A csend súlyos volt, de az Atya megkérte Fernandót, chilei testvérünket, hogy játsszon valamit gitáron. Énekelni kezdtünk, és az Istenből fakadó öröm lassan visszatért közénk."

Végül Rodriguez atya így zárja visszaemlékezését:

"Így ért véget (negyvenöt éve) az a rövid álom a szabadságról és az apostoli távlatokról Magyarországon

*és Közép-Európában. Az az álom,
amelyet most ti valóra váltotok,
szeretett Atyánk által kísérve."*

Szent Josemaría és sokak reménye,
imája nem volt hiábavaló. Immáron
több mint harminc éve létezik és
virágzik az Opus Dei apostoli
munkája Magyarországon, amely
által sokak találtak vissza Istenhez,
ismerték fel hivatásukat és segítettek
a körülöttük lévőknek felfedezni
Istent a hétköznapiakban.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/szent-josemaria-es-az-56-
os-forradalom-egy-eddig-ismeretlen-
tortenet-reszletei/](https://opusdei.org/hu-hu/article/szent-josemaria-es-az-56-os-forradalom-egy-eddig-ismeretlen-tortenet-reszletei/) (2026.03.16.)